

Očima pacientů



VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dostává se Vám do rukou v pořadí již osmé, zimní číslo časopisu Očima pacientů. Jsem nový zaměstnanec v Internetové kavárně a rád budu pokračovat podle možností ve vydávání uvedeného časopisu. Ovšem bez Vašich příspěvků by to bylo málo přínosné. Budu rád, když mi dáte podněty a příspěvky, které budu moci zde zveřejnit a tak budeme všichni informováni. Chci Vám všem poděkovat nejen za příspěvky, ale i za přízeň. Někteří časopis již znají, někteří ne, tak se s ním můžou přes jednotlivá oddělení seznámit. Doufám, že si každý z Vás v něm něco najde, co ho zaujme, potěší, nebo pobaví.

Zároveň bych rád vyslovil přání, aby se Vaše příspěvky do časopisu, který je především (ale nejen) věnován právě Vám, pacientům, jen množily a časopis tak mohl s Vaší pomocí vycházet dál a častěji.

Děkuji za příspěvky - v tomto čísle se jich moc nesešlo. Doufám, že to v příštím čísle bude lepší.

Děkuji i za spolupráci.

Bc. Arpád Kiš



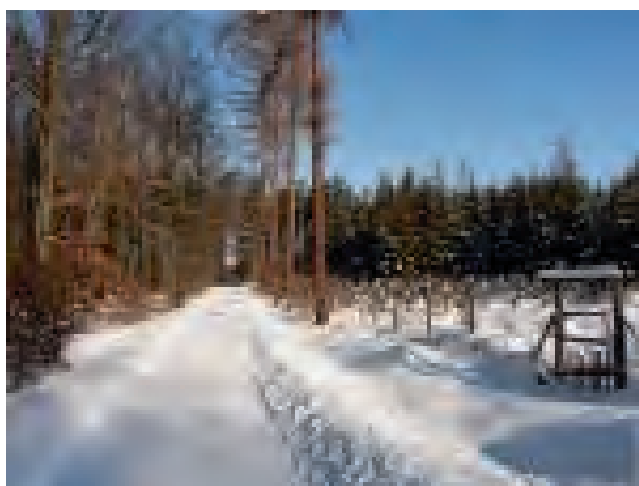
Šťastnou cestu

Kamínek blýskavý, křemínek nicotný,
do světa vydal se, kulacen z říčních tras.
Z borůvčí do trávy, pro něj však dálavy,
vzal on si do hlavy, šetří si na kompas.

Na věky, ve stínu, pod střechou z borůvčí,
už nechce živořit, chce život barevný,
nepoznat bídy, jak duha křiklavý,
vyrostl, už má bezpráví,
sám členem výpravy, jak s kouskem slídy.

Kamínek blýskavý, všem o tom vypráví,
brzy se vypraví, za štěstím do trávy...

Petr Balcar, 7C



Intimní setkání

Na listu javoru, našla mě rosa, kapička naděje, čistá krev žití..
Jak prapor z purpuru, stoupajíc nahoru, po stoncích šalvěje, krásné je bytí..

Vzal jsem ji do dlaně, kuličku křišťálu, chladná a smířená, stekla mi k palci..
Jakoby zklamaně, hledajíc uličku, labyrint upředen, božskými tkalci...

Pak už jen šeptala „Polož mě v kořeny javoru, co mi dal, života jiskru“
Občas si vzpomenu, když z lesa zavane , na příběh z javoru, na krůpěj z listu..

Příběh pak zavál čas, panenskou bělí,
snad si ho vymyslel, sochař co tvaruje, myšlenky člověčí, pro křídla včelí...

Petr Balcar, 7C



Třikrát a dost!

Tři byly oříšky, pro dívku z popela,
tři přání plnila, zlatavá ryba.
Tři vlasy Vševěda, postačí docela,
jak praví moudrost knih, počtvrté chyba.

Tři statní chasníci, vyšli si do světa,
jeden měl bystrý zrak, druhý byl dlouhý,
ten třetí břicho měl, od jara do léta,
tři roky někdy jsou okamžik pouhý.

Tři syny měl vždy král, tři hlavy postíнал,
ten třetí kralevic, ukrutné sani.

Tři těžké úkoly, dostane pecivál,
odměnou bude mu (slovo dal sám pan král),
polovic království, lid se mu klaní..

Pouze tři slabiky, uměl říct němý princ,
tři roky mlčení, tři roky čeká,
na místo vyznání, tři slabik smekání,
Bajaja nemění, pokorně kleká..

Tři byly přadleny, co tkaly zlatou nit,
tři dny se nespalo, tři kolovraty..
Tři noci po práci, jedlo se, zpívalo,
tři meče z oceli, jeden je zlatý..

Večer ti rozčešu, tři tenké pramínky,
pomlázku voňavou, pletu z Tvých vlasů...
Nakonec ozdobu, tři květy heřmánku,
tři slůvka pošeptám, máme dost času..

Za tři dny dozraje, tajenky zlatý klas,
tři noci čarovné, budeš ji znát...
Třikrát tři na třetí, životem proletí,
Čistí či prokletí, čti mám Tě rád...

Petr Balcar, 7C



Jsem háček nad písmenem abecedy, Ty dvojtečka co hlásí větu přímou,
Jsem paprskem pod kterým tají Tvoje ledy,
jsem hrnec kaše, Ty v něm si vařečka, co zbyla od minulé středy...

Jsem pozlacený rám, Ty obraz slunečnic co rostou ve mně,
Celou tě pevně ohraničím, jsi maják co vede mně ve tmě.
Jsem hodně, Ty jsi víc, jsi hrášek na poli, já ve Tvém srdci klíčím...

Jsem křemen bílý, ty kousek slídy, co se na povrchu blýská,
jsi planá růže, a já kmenem břízky, jsem miska vah, ty mých ořechů líska.

Jsem voda pod zemní, ty voda po dešti, co v jednu kaluž u cesty se slily,
jsem školní tabule a ty jsi kousek křídly bílý..
Jsi potom a já minule, jsi chrpa a já jetel polní,
jsem sněženka , ty vedle jarní bledule,
jsme spoutaní a jindy zase volní..

Jsem statný dub co mohutné má kořeny,
ty kolem kmene mého pevná kůra,
jsi schránka poštovní, já dopis milostný, do tebe vhozený,
jsi mléčný zub, jsi akord mojí ozvěny,
jsi kolíček a já prádelní šňůra...

Jsem vlna na moři, ty skála o kterou se tříštím,
jsem mokrá tráva, která nehoří, ty zápalka ,
jsi malá, čímž budeš asi ve veršíku příštím?
Jen jeden kopec nevytvoří pohoří...

Jsi zlatý prstýnek, já safír broušený, do tvého lůna vsazen...
Jsem pomlázka, ty v ní jsi jeden pramínek,
jsem šašek , ty má královna, jsi obraz od Bosch, co nazývá se blázen..

Jsem otázka , ty na ní správná odpověď,
jsem pouští , ty zelená jsi oazka,
jsem ulit z bronzu, co v ní je tvoje měď,
jsem zbraň a ty jsi její spouští...

Kuličko hliněná, pro tebe tvořím mělký důlek,
do mě se rychle skutálej, jsem celek ze dvou půlek, nevěsto bez věna..
Jsi román, a já tvořím jeho děj, v mém srdci spíš si schoulená...

Jsi kytara , já napnutý jsem jak struna,
bojím se hlasitého tonu, až jednou prasknu, tak někdo cizí v tobě strunu
vymění...
a mojí hrany, budeš melodií zvonu, a všechno krásné navždy zmizí,
a jenom vzpomínka na tvoje krásné příjmení, co zní mi jako cizí.

Halo: Slyšte trávu růst

Když vyrostе nám tráva, na polích či v duši,
když putujeme v rákosí, poznáme, někteří jen tuší.
Když zahoří jim uši a první mrazík zabolí,
že člověk často trávu pokosí,
jak v duších, tak i na poli.

Tu polní trávu člověk suší, obrací a hlídá,
nakonec odveze ji kamsi pod střechu.
Však co se děje s pokosenou trávou v duši?
neslouží k užítku, či jinak, no prostě bída,
známe jak voní, ostatní hlavně z doslechu...

Tak prosím, nechte trávu růst, ať hustá je a hodně vysoká..
Dám na to klidně svoji hlavu, ta tráva slouží lidské duši za potravu,
a maximálně do roka zašumí hlasem hvězdných splavů.

Ten , kdo nekosí to užitečné bylí, a nedbá malých řečí,
nepozná nikdy dlouhých chvílích, a ani malicherných senosečí
na svém poli nehraje v žádné z malých rolí,
zná vášeň a taky to , co doopravdy bolí,
to všechno té trávě svědčí.

Kdo srdce obrní si slupkou z hebkých mechů,
má jisté výhody a práva, nestaví z zrezivělých plechů,
šaty i svědomí vždy mívá čisté, ne vždy se dočká práva.
Nic není absolutně jisté, jen to, že jako v nějakém rodném listě,
narozen tam, kde bývá tráva.

Petr Balcar, 7C

Pervitin, heroin, nebo tráva,
to přeci nebere žádná dáma.
Musíš umět stop si říct
a rady ostatních umět použít.
Když to všechno zvládáš, normální
život dostaneš.

Radka Nováková, 7B

Smutek: to je to, když se cejtíš sám,
když se něco stane a Ty nevíš jak jít dál,
pak se Tě všichni ptaj, co se Ti stalo
a Ty bys nejraději řek co je Vám do toho.
Potřebuješ pomoc: nevíš jak to říct,
tak zkus úpřimnost použít.

Radka Nováková, 7B



Srdce srdci srdce dalo,
aby srdce milovalo,
teď to srdce, srdce prosí
ať to srdce v srdci nosí.

Radka Nováková, 7B

Mikuláš, a za ním čert,
s tím chlapíkem není žert,
to legrace je s anděli
a o dobroty se i podělí.
Přejem Vám, ať Vás čert nechá být
a můžete se s anděli veselit.

I a R kavárna



O vánocích všeobecně

Vánoce jsou odjakživa považovány především za svátky rodinné, které by měly být plné lásky, přátelství a radosti. Dnes už ale většina z nás vidí ve Vánocích především povinnost obdarovat ty, které máme rádi. Ne vždy však tomu tak bylo, v dřívějších dobách se rodiny na Vánoce připravovaly raději již několik dnů dopředu.

Hospodyňky pekly pro celou rodinu domácí chléb, v bohatších rodinách pak pomaštěné vánočky z bílé mouky, rozinek nebo mandlí. Hospodáři zase chodili k rybníkům a chytali ryby, aby si na štědrovečerní hostině všichni společně pochutnali.

Když nadešel onen Štědrý den, celá domácnost vstávala velice brzy a chytla se přípravy štědrovečerní večeře. Celý den se lidé postili, aby večer alespoň na chvíli uviděli zlaté prasátko. Proč se však před štědrovečerní večeří zlaté prasátko objevuje, zůstává dodnes tajemstvím. V předkřesťanských dobách prasátko bývalo symbolem slunce a zimního slunovratu. K jídlu se v těchto rodinách obyčejně připravoval hrách, několik druhů polévek a pekl se kuba z krup. Během příprav se hospodyně většinou snažila zaměstnat děti v kuchyni, aby hospodář mezi tím tajně přinesl domů stromeček a slavnostně ho ustrojil. V jiných krajích se zase slavnostně stavěly malé betlémy.

Rodina na večeři k prostřenému stolu zasedala teprve, když se na nebi objevila první hvězdička. Ještě před jídlem se celá rodina pomodlila a zavzpomínala na minulý rok. Nejdříve hospodyně začala rozdělovat hrách. Odebrala z mísy po lžici pro každé domácí zvíře a teprve pak si podle stáří brali i všichni ostatní. Poté se jedla jakákoliv polévka, ale velice oblíbená byla čočka, která rodině podle tradice měla přinést peníze. Následoval masitý pokrm nebo ryba. Všechny kosti se během večeře dávaly na jeden talíř a po večeři je hospodář odnesl v ubrousku na zahradu, kde je zakopal pod jabloň. Po jídle ještě všichni členové domácnosti dostali kousek vánočky nebo cukroví.

Když po večeři zazvonil zvoneček, hospodář do místnosti přinesl stromeček ověšený jablíčky, ořechy, sušeným ovocem, cukrovím nebo kostkami cukru zabalenými do barevných papírů. Na stromečku se pak obvykle zapálily svíčky a všichni společně zpívali koledy.





Příjemné prožití Vánočních svátků,
a vše nejlepší do nového roku 2014
přejí zaměstnanci

PNHoB



